

**SHOW
STEALER**

HAYLEY BARKER

SHOWSTEALER

HOSHIKO

Ik weet niet precies of ik wakker geworden ben van het aanzwellende geluid van het verkeer buiten of van de gloed van de zon die door de spleten in de jaloezieën heen dringt, maar ik ben de eerste van ons allemaal die zich verroert vanochtend. Om me heen liggen de anderen nog rustig te slapen, zich onbewust van het helder wordende licht en het concert van claxons en motoren buiten.

Ik rek me uit, genietend van een ongewoon vredig gevoel. Ik geloof niet dat ik me zo vredig heb gevoeld sinds... Nou, sinds ik weet niet wanneer. In het Circus ging het er beslist nooit vredig aan toe, want altijd lag de dood er op de loer. De dood, die met een glimlach op zijn gezicht elke avond stiekem mensen met zich meenam. En sinds ik die granaat heb gegooid en de arena heb opgeblazen, waarbij de boosaardige spreekstalmeester, Silvio Sabatini, werd weggevaagd, is mijn leven niet bepaald kalm verlopen.

Het is nu bijna een jaar geleden, en we zijn er nog steeds niet in geslaagd uit Londen weg te komen. We waren zo hoopvol in het begin. Eerst zouden we een poosje de tijd nemen om te herstellen. Daarna zouden we rechtstreeks naar een van de havens in Essex of Kent gaan en een boot nemen. We zouden de vrijheid tegemoet gaan, vertrekken naar een plek waar het leven beter was. Maar zo is het niet gelopen. Overal waar we komen, worden we met achterdocht bekeken, en achter ons klinken steevast fluitjes en sirenes en dreunende voetstappen. Elke keer als we proberen te ontsnappen uit de stad, stuiten we op wegversperingen. En elke keer weten we dat het net zich dichtert en dichtert en dichtert om ons sluit.

We zijn de meest gezochte criminelen van het land, en dat betekent dat we voortdurend op de vlucht zijn. Altijd moeten we over onze schouders kijken, nooit kunnen we rusten, nooit stilstaan, want we worden steeds opgejaagd.

Het is zo vaak bijna voorbij geweest. We zijn zo vaak bijna gepakt. Op vrijwel elk gebouw worden foto's van ons geprojecteerd, en er is een gigantische beloning uitgelooft voor iedereen die informatie over ons kan geven. Het is lastig om je waar dan ook te verstoppen als je zo berucht bent, vooral als je toevallig ook nog een circusaapje bij je hebt.

Dit is de vierde nacht op rij dat we in dit verlaten kantoor op de bovenste verdieping van een flatgebouw logeren. Volgens Jack heeft het personeel op een ochtend te horen gekregen dat het bedrijf failliet was, dat iedereen dus zijn baan kwijt was en naar huis kon.

Ik weet niet hoe hij achter dit soort dingen komt, maar Jack weet altijd wel weer een veilige schuilplaats voor ons te vinden. Hij is een Zuivere en heeft ruim twintig jaar lang als politieagent gewerkt, voordat hij zijn dekmantel afgooide en ons vlak onder de neus van Bens moeder weghaalde uit het Circus. Die avond heeft hij Greta en mij van een zekere dood gered, en we hebben het aan hem te danken dat het ons gelukt is zo lang in leven te blijven. Hij heeft overal contacten en is de hele tijd bij ons gebleven tijdens onze vlucht. Niet dat we ver zijn gekomen, overigens. Niet dat we ook maar ergens zijn gekomen.

Ik kijk om me heen in de grote kantooruimte. Toen we hier aankwamen en rondkeken bij het gedempte licht van Jacks zaklantaarn, vond ik het een beetje griezelig. Al die bureaus die duidelijk niet meer werden gebruikt, met de koffiekopjes er nog op. En de foto's van Zuivere kinderen, die naar ons grijnsden vanuit hun lijstjes. Als het er niet zo muf zou ruiken en de planten niet zo troosteloos slap hingen, zou je kunnen denken dat het personeel pas gisteren was vertrokken. Het is alsof alle spullen zijn bevroren in de tijd en met ingehouden adem wachten tot ze weer in gebruik genomen worden.

Nu vind ik het niet griezelig meer. Het kantoor is onze vriend geworden. Het heeft ons onderdak gegeven, ons beschermd zon-

der er iets voor terug te vragen. Een veilige haven om in te schuilen voor de storm die buiten woedt.

Elke ochtend zegt Jack dat we onze spullen moeten pakken en ergens anders naartoe moeten gaan, dat het niet verstandig is om te lang op dezelfde plek te blijven, dat het te gevaarlijk is. Hij wordt steeds zenuwachtiger. Ik zie hem bewegen aan de andere kant van de ruimte, en de moed zakt me in de schoenen. Zodra hij wakker is, zal hij zeggen dat we op moeten staan en weer verder moeten trekken.

Ik begrijp niet waarom we niet gewoon hier kunnen blijven. Niemand anders gebruikt deze plek. Het is toch zeker veiliger om hier te blijven dan om naar buiten te gaan? Daar vallen we alleen maar meer op. Jacks vrienden van het verzet kunnen ons eten en drinken blijven brengen, en als we de stad niet uit kunnen komen, kunnen we ons gewoon hier blijven verstoppen. Voor eeuwig, mocht het nodig zijn. Ik ga het straks aan de anderen voorstellen. Ben en Greta zullen vast achter me staan.

Mijn rug doet zeer, en mijn wangen voelen ruw aan van het liggen op de kriebelige vloerbedekking. Ik wiebel met mijn tenen. Ze slapen omdat ik de hele nacht in dezelfde houding heb gelegen. Pijn doen ze echter niet, niet zoals eerst. Het heeft een tijdje geduurd, maar ik ben eindelijk weer opgeknapt, fysiek in elk geval. Dat geldt ook voor Ben. Zijn been is bijna helemaal genezen. De gapende wond is dichtgegroeid, en tenzij je er speciaal op let, zie je niet dat hij een klein beetje mank loopt. Zelfs de psychische wonden, veroorzaakt door de dood van Amina en Priya, zijn iets draaglijker geworden. Natuurlijk zal de pijn nooit helemaal verdwijnen. Dat zou ik ook niet willen, tenslotte zijn ze allebei vermoord om ons. Maar tegenwoordig kunnen we over hen praten zonder compleet in te storten.

Mijn mond is kurkdroog. Ik moet iets drinken. Zo zachtjes mogelijk kom ik overeind en wurm me onder de versleten dekens vandaan.

Naast me draait Ben zijn hoofd om. Zijn hand strekt zich uit en komt op mijn been te liggen. Maar zijn ogen blijven dicht, en zijn ademhaling blijft zwaar en gelijkmatig.

Terwijl ik hem daar zo zie liggen, stikt mijn adem in mijn

keel. Zijn wangen zijn nu bedekt met donkere stoppeltjes. Hij is een man geworden, en zo ziet hij er ook uit. Alleen als hij slaapt, is zijn gezicht nog precies even lief als op die eerste ochtend in het Circus. Hij lag toen te slapen onder mijn bed, en ik keek naar hem en deed heel hard mijn best hem te haten.

Ik haal zo wel iets te drinken. Ik zak weer omlaag en ga met mijn rug tegen hem aan liggen. Zijn armen komen om me heen, en ik pas mijn ademhaling aan aan de zijne. Even voel ik me heel blij. Niet uitzinnig blij, zodat ik zou willen dansen en springen, maar rustig blij. Een diepe, kalme blijheid. We zijn op de vlucht. We weten niet wat ons te wachten staat, maar we leven en zijn samen, en dat is het enige wat ertoe doet. Hier hoor ik thuis, op deze plek.

Plotseling klinkt er een schot. Dan het geluid van versplinterend hout, van voetstappen, een heleboel voetstappen die de trap oprennen.

Onmiddellijk zitten we allemaal recht overeind. Met grote ogen van paniek kijk ik Ben aan.

‘Wat is er aan de hand?’ Greta heeft Bojo vast. Ze wil per se dat hij naast haar slaapt, knus opgerold op haar kussen, ook al hebben we tegen haar gezegd dat het onhygiënisch is om een aap in je bed te hebben. Hij heeft zijn armpjes stevig om haar heen geslagen. Angstig en verward vanwege de plotselinge onrust, kijkt hij van de een naar de ander.

Jack is al opgesprongen. ‘Wat is er aan de hand?’ herhaalt hij met een bars gezicht Greta’s vraag. ‘Ze zijn hier, dat is er aan de hand. Ze hebben ons gevonden.’

BEN

Het duurt een paar seconden voordat ik mezelf weer genoeg onder controle heb om te beseffen wat er aan de hand is. Zelfs als Jack zegt: 'Ze zijn hier,' dringen zijn woorden niet echt tot me door. Ik vraag me af waarom het zo'n schok voor me is, want dit moment hebben we al een jaar zien aankomen.

Het moment waarop ze ons uiteindelijk toch te pakken krijgen.

Tientallen keren hebben we nu al geprobeerd om uit de stad te ontsnappen. En tientallen keren zijn we op een wegversper-ring gestuit, of sneden dranghekken van de politie ons de pas af. Tientallen keren hebben we moeten vluchten en ons moeten verbergen. Tientallen keren zijn we bijna gepakt.

Ik weet niet of mijn moeder de jacht op ons persoonlijk financiert, of dat ze er publiek geld voor inzet. Dat laatste lijkt me waarschijnlijker. In elk geval mag het wat kosten. Onze gezichten zijn praktisch op elke lantaarnpaal, elke winkelruit en elke wolkenkrabber te zien.

We hoopten allemaal dat het fanatisme waarmee er naar ons werd gezocht, op den duur zou afnemen. Maar het lijkt eerder te zijn toegenomen.

Een paar weken geleden zagen we op een ochtend onze gezichten op het Machtshuis geprojecteerd, het enorme regeringsgebouw dat het centrum van Londen domineert. En het kolosale standbeeld van een grijnzende oude man die onder zich een berg onderdrukte Droesems verplettert, heeft tegenwoordig een dubbele functie. Hij symboliseert niet alleen meer het Zuivere, superieure deel van de maatschappij, maar doet nu ook dienst als

's werelds grootste opsporingsposter. De portretten van de meest gezochte schurken van Engeland bedekken hem van top tot teen. Dag en nacht kijken we dreigend neer op de stad, Hoshi, Greta, Jack en ik. Zelfs Bojo heeft zijn eigen mugshot met zijn naam erop.

De beloningen die ze uitloven, worden met de week hoger. Daarom zijn we volgens Jack nooit veilig. 'De meeste mensen hebben hun prijs,' zegt hij altijd, 'zelfs de goede. De politie zal niet ophouden met naar ons zoeken, niet na wat er met het Circus is gebeurd, en niet nu de zoon van een van de belangrijkste personen van het land bij ons is. Uiteindelijk pakken ze ons. Ze moeten wel.'

En nu is het dan zover: ze zijn hier, in dit gebouw. Ze komen naar boven via het hoofdtrappenhuis. We horen ze recht op ons afkomen. Voetstappen, ontelbare voetstappen.

De anderen komen vlugger in actie dan ik. Allemaal rennen ze naar de nooduitgang. Wanneer ze bij de deur zijn, draait Hoshi zich om.

'Vlug,' sist ze dringend. 'Schiet op, Ben, we moeten hier weg, nu!'

Pas op dat moment dringt de werkelijkheid met een schok tot me door. Ik ren achter hen aan, draai me vervolgens weer om, pak mijn pistool en volg hen.

De voetstappen zijn nu dichterbij. Een bulderende stem schreeuwt bevelen. Er is geen sprake van dat ze ons besluipen. Ze proberen niet eens zachtjes te doen. Waarom niet?

Omdat ze jullie al omsingeld hebben, zegt een stem in mijn hoofd.

Terwijl ik door de branddeur ga, ontmoeten mijn ogen die van Jack. Ik zie de gelaten uitdrukking op zijn gezicht en weet dat ik gelijk heb.

We rennen de trap af. Jack, Hoshi en ik met getrokken pistolen. Plotseling blijft Greta staan. Met een wilde blik in haar ogen kijkt ze ons over haar schouder aan.

Ze stromen met horden tegelijk van beneden op ons af.

We draaien ons om en willen teruggaan, maar van boven komen er nog meer aan. Ze zwermen de deur door, hun oproer-

schilden omhooggeheven. Van alle kanten zijn er wapens op ons gericht.

Dit is het dan. Dit is het einde.

De tijd is om.

HOSHIKO

'Staan blijven!' roept een stem. Een politieagent stapt naar voren boven aan de trap. 'Laat je wapen vallen. Jullie kunnen nergens heen. We hebben jullie helemaal omsingeld.'

Gewapende figuren in uniform versperren de weg naar boven en beneden. Door het raam zie ik tientallen politiewagens en zwaailichten.

Wat moeten we doen? Ik kijk naar Jack, speur zijn gezicht af op zoek naar antwoorden. Hij vindt altijd een uitweg, krijgt altijd het onmogelijke voor elkaar, al sinds hij zo brutaal met ons het Circus uit is gereden.

Ik probeer zijn blik te vangen, maar hij kijkt niet op. Zijn gezicht staat somber. Zo terneergeslagen heb ik hem nog nooit gezien, zelfs op de moeilijkste momenten niet.

Het afgelopen jaar zijn er dagen geweest waarop Greta zat te snikken met haar gezicht in haar handen, dagen waarop Ben zich uitgeput en wanhopig op de vloer liet zakken, dagen waarop ik zo chagrijnig en koppig was dat ik urenlang met niemand praatte. Alle drie hebben we de moed weleens laten zakken. Maar Jack niet. Wat er ook gebeurt, in Jacks ogen is altijd die twinkeling van optimisme en hoop te zien. Hij is nooit neerslachtig. Hij geeft nooit op.

Tot nu toe dan.

Mijn hart maakt een duikvlucht als hij zijn pistool laat zakken, het zorgvuldig op de vloer legt en zijn handen omhoogsteekt. Hij geeft zich over.

Wat moet hij anders? Het is afgelopen met ons.

Waarschijnlijk gaan ze ons allemaal vermoorden. In elk geval

mij, Greta en Jack. Jack is een verrader, en Greta en ik zijn nog erger dan dat. Droesembrandstichters, Droesemkidnappers – Droesemduivels, als je afgaat op de posters en de nieuwsberichten.

Bojo klautert de trapeleuning op en neer en maakt paniekerige geluidjes, terwijl hij de agenten om ons heen in de gaten houdt. Greta klampt zich aan me vast. Haar armen omklemmen me zo stevig dat ik haast geen adem kan halen.

Ik streel haar over haar haren.

Dan draai ik me om naar Ben. Vermoedelijk zal dit de laatste keer zijn dat ik hem zie. Ik wil me elk detail van zijn gezicht kunnen herinneren. Ik moet ervoor zorgen dat het in mijn geheugen gegrift staat, zodat ik het zolang ik nog leef niet zal vergeten. Zolang ik de anderen ben vergeten. Mijn ouders, mijn broertje. Zelfs het beeld van Amina zit niet heel vast in mijn hoofd. Soms, als ik mijn geheugen afzoek naar haar gezicht, komt het niet meteen naar boven, niet scherp en glashelder. Met Ben wil ik dat niet laten gebeuren. Ik moet een foto maken voor in mijn gedachten, of nog beter, een video, om bij me te houden en steeds opnieuw af te spelen.

Maar hij kijkt niet naar mij en heeft zijn pistool niet laten zakken. Hij houdt het nog altijd omhoog en kijkt de man die naar voren is gekomen, de man die kennelijk de leiding heeft, strak aan.

‘Laat je wapen vallen,’ herhaalt de man. ‘Je verspilt je tijd, Benedict Baines.’

Ben doet zijn arm omlaag. Hij kijkt naar Greta, naar Jack, naar mij. Hij kijkt heel lang naar mij. Onze ogen haken in elkaar. We zeggen niets, maar uit onze blik spreekt een miljoen woorden.

Dan recht hij zijn rug. Zijn hoofd gaat omhoog, en zijn uitdrukking wordt staalhard. Hij heft zijn pistool weer, maar richt het niet op de politieagent. Hij richt het op zichzelf. ‘Nee,’ zegt hij. ‘Ik laat mijn wapen niet vallen. Laat de anderen gaan, of ik schiet mezelf neer.’

BEN

Het is geen spontane heldhaftige actie. Ik heb altijd geweten dat ik dit zou doen als ik de kans kreeg. Het is geen onzelfzuchtige daad. Het is een beredeneerde gok die misschien goed uitpakt.

Hoshi, Greta, Jack. Waar zouden zij mee moeten onderhandelen? Hun leven betekent niets voor de politie, niets voor de regering, niets voor mijn moeder, die dit alles ongetwijfeld achter de schermen aanstuurt. Ze kan vast niet wachten ze allemaal te zien sterven.

Maar mij niet, dat denk ik tenminste. Dat is niet haar stijl. Als ik enig idee heb van hoe mijn moeder in elkaar steekt, denk ik dat ze wil dat ik laat zien dat ik spijt heb. Ze zal proberen me haar wil op te leggen, me net zo lang kneden tot ik weer haar lieve zoontje ben. Ze wil winnen.

Deze agenten hebben natuurlijk de opdracht gekregen mij alleen iets aan te doen als het onvermijdelijk is. Daar gok ik op. En als ik gelijk heb, willen ze beslist niet dat ik een kogel door mijn eigen hoofd jaag, niet nadat ze al die maanden naar me hebben gezocht.

Hoshi staat naast me met open mond en een bange, geschokte uitdrukking op haar gezicht. 'Ben, je maakt me bang.'

'Het is oké,' zeg ik zachtjes. En dan harder, met een stem vol vertrouwen: 'Ze willen mij niet dood hebben. Ze hebben de opdracht mij levend in te rekenen, ten koste van alles. Waar of niet?'

De agent boven aan de trap geeft geen antwoord op mijn vraag. 'Laat je wapen zakken, Benedict,' zegt hij. 'Het is voorbij.'

'Ja,' antwoord ik. Mijn stem trilt licht. 'Ja, het is voorbij, voor jou, als ik mezelf voor mijn hoofd schiet. Ik doe het, dat verzeker

ik je. Laat de anderen gaan, of ik doe het nu meteen.'

In zijn ogen is paniek te zien. Ik heb gelijk. Ik weet het zeker.

'Ik zweer dat ik mijn wapen laat zakken als je ze laat gaan. Zodra ze vrij zijn, ga ik met jullie mee.'

Ik kan hem haast zien denken. Wat weegt het zwaarst? Eén levende Benedict Baines en drie ontsnapte vogelvrijverklaarden, of één dode Benedict Baines en drie gevangen vogelvrijverklaarden? Hij kijkt om zich heen naar de andere agenten, op zoek naar het antwoord, maar zij zijn zo te zien net zo verbijsterd als hij.

'Waarom zou ik je geloven?' vraagt hij. 'Hoe weet ik dat je niet op ons schiet zodra zij uit het zicht zijn, of dat je niet toch op jezelf schiet?'

'Dat weet je niet,' antwoord ik. 'Maar denk eens na.' Ik steek mijn hand uit en pak die van Hoshi, grijp hem voor de laatste keer stevig vast. 'Wat heb ik nog als je hen meeneemt?'

'We houden jullie bij elkaar,' zegt hij. 'We willen alleen maar met jullie praten. Er overkomt niemand iets.'

'Verwacht je nou echt dat we dat geloven? Dat we geloven dat jullie Hoshi laten gaan, dat jullie Greta en Jack laten gaan? Wat zijn jullie van plan? Ze een lichte straf geven en dat is het? Na wat zij hebben gedaan? We weten allemaal precies wat jullie met ze gaan doen!'

Ik laat het pistool zakken, richt het op mijn hart. 'Alsjeblieft,' zeg ik. 'Laat ze alsjeblieft gaan. Daarna doe ik alles wat jullie willen. Je hebt mijn woord.'

Voor mama en papa

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Show Stealer*

Verschenen bij Scholastic Children's Books, an imprint of Scholastic Ltd.

© 2018 Hayley Barker

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marie-Louise van Dongen

Omslagafbeelding: Paola Escobar

Omslagontwerp: Wil Immink

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4381 6 (e-book 978 90 261 4383 0)

NUR 285, 302